

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 29429

гр. София, 23.08.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и трети август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

като разгледа докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20231110146844 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 122 ГПК.

С Определение № 635/19.07.2023 г., постановено по гр. д. № 640/2023 г. по описа на Районен съд – гр. Ловеч, IV състав, производството образувано по искова молба на „тс“ ЕАД против С. С. И. за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на топлофикационното дружество сумите, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 356/2023 г. по описа на Районен съд – гр. Ловеч, е прекратено и е изпратено по подсъдност на Софийски районен съд. Съдът приел, че специалната подсъдност по потребителски спорове е въведена в полза и улеснение на потребителя, като в разглеждания случай предвид искането на ответника делото да се разгледа по адреса му в гр. София, за който се претендират процесните вземания, компетентен да разгледа спора е Софийски районен съд.

Съдът намира, че не е надлежно сезиран, поради следните съображения:

Чрез правилата на местната подсъдност законът посочва пред кой измежду различните районни или окръжни съдилища следва да бъде предявен искът. Това става чрез определяне на различни връзки на делото с района на съответния съд, т.е. делото е местно подсъдно на този районен или окръжен съд, с района на който то се намира в посочената от закона връзка.

Твърденията в исковата молба аргументират извода, че се касае за потребителски спор, свързан с качеството на ответника като страна по облигационно отношение с потребителски характер по договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Единствено основанието, от което произтичат отношенията между страните (в случая потребителски/о договор/правоотношение) е от значение за качеството потребител на едно физическо лице (така Определение № 18/16.01.2020 г. по ч.т.д. № 2502/2019 г. на ВКС, II ТО). Преценката за това дали се касае за иск на или срещу потребител следва да се извърши при зачитане на общата легална дефиниция на понятието

„потребител“ в § 13, т. 1 ЗЗПотр, или въз основа на легални определения на същото понятие в други закони, когато са приложими по съответния правен спор – например § 1, т. 20 от Закона за кредитите за недвижими имоти на потребители, в чл. 9, ал. 3 от Закона за потребителския кредит, §1, т. 41б, б. „а“ от Закона за енергетиката и др., както и релевантните разпоредби в актовете на правото на Европейския съюз. Посоченото общо определение на понятието „потребител“ отразява основните характеристики, дадени в транспонирано със ЗЗПотр вторично законодателство на Европейския съюз, установяващо правила за защита правата на потребителите в различни сфери на обществен и икономическия живот. Тези характеристики се свеждат до това, че като страна по договор с търговец, потребителят е винаги физическо лице, целящо задоволяване на свой личен, а не търговски или професионален интерес. Дефинираното в ЗЗПотр понятие „потребител“ се припокрива с това, дадено в чл. 2, б. „б“ от Директива 93/13 ЕИО на Съвета относно неравноправните клаузи в потребителските договори. Според него потребител е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, както и всяко физическо лице, което, като страна по договор, действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. Категоричен отговор на въпроса кога страна по сключен договор с търговец е потребител е даден в редица решения на Съда на Европейския съюз. Според него потребителят е винаги и само физическо лице, което при сключване на договор с търговец цели удовлетворяване на свои лични потребности. Преценката дали са налице тези отличителни качества на физическото лице – съконтрагент, се дължи от съда, сезиран с конкретен правен спор, произтичащ от/или свързан със сключен договор с търговец. За да установи дали се касае за потребителски договор, съдът трябва да прецени характера и целта на сключения договор, както и всички конкретни обстоятелства и доказателства. При извод, че при сключването на договор с търговец физическото лице е действало извън рамките на своята търговска или професионална дейност и за цели от частен характер, то възникналият правен спор следва да се разгледа по реда на общия исков ред за гражданските дела, в какъвто смисъл е чл. 113 ГПК. При спор, възникнал от потребителски договор, включително тогава, когато в същината на спора лежи въпросът дали този договор е действителен, дали е породил правни последици и дали между страните е налице облигационно отношение по него, следва да се приложат не само транспонираните в националното законодателство специални материалноправни норми, гарантиращи по-силна и ефективна защита на правата и интересите на потребителите, но и да се съблюдават заложените основни принципи и цели в първичното право на Европейския съюз /чл. 4, § 2, б. е, чл. 12, 114 и 169 ДФЕС и чл. 38 от Хартата на основните права на ЕС/, както и директно приложимите норми от европейски регламенти, установяващи различни мерки за защита на потребителите (арг. ТР 3/2019-2022-ОСГТК).

Съгласно чл. 113 ГПК исковете на и срещу потребители се предявяват пред съда, **в чийто район се намира настоящият адрес на потребителя**, а при липса на настоящ адрес – по постоянния, като според чл. 119, ал. 3 ГПК за тази специална подсъдност съдът следи служебно. От изложеното следва, че водещ критерий при определяне на подсъдността по чл.

113 ГПК е настоящият адрес на потребителя, като ирелевантно за извършването на преценка кой е местнокомпетентния да разгледа спора съд е обстоятелството къде се намира имотът, за който ищецът твърди, че е доставил топлинна енергия. Следва да бъде отбелязано, че правилата за определяне на подсъдността по потребителски спорове не позволяват извършването на индивидуална преценка за всеки отделен случай относно това кой е по – „удобния“ за потребителя териториално съд, тъй като по презумпция това е съда по настоящия адрес на лицето, който адрес съгласно легалната дефиниция дадена с чл. 94 от Закона за гражданската регистрация е адресът, на който лицето живее.

Предвид изложеното съдът намира, че следва да повдигне припирня за подсъдност, която следва да се разреши в съответствие с правилата на чл. 122, изр. 2 ГПК от Софийски градски съд.

Водим от горното и на основание чл. 122 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОВДИГА ПРЕПИРНЯ ЗА ПОДСЪДНОСТ пред Софийски градски съд, за определяне на компетентния съд за разглеждане на искова молба на „тс“ ЕАД против С. С. И. за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на топлофикационното дружество сумите, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 356/2023 г. по описа на Районен съд – гр. Ловеч

ДЕЛОТО да се изпрати незабавно на Софийски градски съд за произнасяне по спора за подсъдност.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____